

Opevnění provází lidstvo takřka od jeho počátku. Ať se již jednalo o hradby středověkých měst, mohutné valy barokních pevností či impozantní betonové sruby stavěné ve 20. století, vždy budilo velký zájem lidí, neboť koncentrovalo jejich ohromné úsilí, které představovalo důležitou investici pro budoucnost a skýtalo v nejistých dobách aspoň základní pocit jistoty a bezpečí. Vojska odešla, pole rozrytá zásahy dělostřeleckých koulí či granátů se znovu osíla a z ohořelých sutin opět brzy vyrostla nová města či vesnice. Opevnění však většinou zůstala a stávala se mementem připomínajícím mnohdy pohnutou minulost kraje, velké prohry i slavná vítězství. Po mnoho staletí neodmyslitelně patřila k lidskému osídlení. Mnohá z nich ovšem bránila dalšímu rozvoji civilizace, a proto mu v mnoha případech dříve či později padla za oběť. I přesto, že první světová válka důvěru v mohutné fortifikace narušila, staly se pevnosti jedním z fenoménů vojenských meziválečných dějin a toto období zakončené dosud nejkrvavějším konfliktem v historii lidstva znamenalo také vrchol fortifikačního stavitelství. Jednou ze zemí, která se rozhodla pojistit si svou bezpečnost vybudováním "neprůchodného betonového valu", se v polovině třicátých let stala i mladá Československá republika. Během několika málo let byly pohraniční hory, ale i vnitrozemí, obklopeny silným krunýřem z betonu a oceli, který, ač nedostavěn, představoval v kritickém září roku 1938 jeden z hlavních pilířů československé obrany. Na rozdíl od mnoha jiných opevněných systémů však nedošel svému účelu.